

man ikke gør det, vilde jeg dog mene, at alle Rigsdagens Partier maa kunne enes om, at hvis de dernede selv tror paa deres Sag, bør de ogsaa have en fair Chance for at føre den igennem. Det vil i hvert Fald betyde, at vor Samvittighed vil være i Orden over for vore Landsmænd dernede. Saa har vi lagt Sagen i deres egne Hænder og ladet dem selv tage den endelige Afgørelse.

Christmas Møller (K. F.) betegnede Spørgsmaalet om Flygtningene som det største og vigtigste Spørgsmaal af praktisk Karakter, som for Tiden forelaa, og udtalte herom — i Overensstemmelse med hvad der ved en tidligere Lejlighed var foreslaaet af *Bartholdy* (K. F.) — bl. a.: »Vi er jo ved at klare Flygtningeproblemet her i Danmark ved store Lejre, som vi bekoster; hvor vi tidligere havde mange Hundrede, koncentrerer det efterhaanden, saaledes som det høje Ting ved. Hvis der nu er Mening og Alvor og Offervilje med Hensyn til at klare det for det nationalpolitiske ogsaa efter min Opfattelse saa vigtige Flygtningeproblem i Sydslesvig, ja saa melder sig det Spørgsmaal: Vilde det være muligt for Danmark at faa Lov til at indrette store Lejre for disse Flygtninge, f. Eks. i Sydslesvig eller bedre i Holsten, saaledes at man fik dem væk fra Landsdelen.«

Han sluttede med at understrege, at Udenrigsministeren havde gjort Rede for en Politik med Hensyn til det sydslesvigske Spørgsmaal, som var nøgtern og besindig, som lægger Vægt paa de praktiske Resultater, som gerne vil gøre, hvad vi alle vil, hvad der kan gøres for at skabe den bedst mulige Ordning for den sydslesvigske Befolkning, saaledes at den i Frihed paa sin Hjemstavns Jord kan træffe sin Beslutning og skønne over, hvad den vil i Fremtiden. Der er ingen, der ikke vil støtte et saadant Arbejde, og jeg har prøvet paa at give et Bidrag til en virkelig positiv Hjælp, en Hjælp, som naturligvis, hvis den kan gennemføres, vil blive ganske overordentlig kostbar, men det er jo ogsaa paa Viljen til at yde Ofre, det virkelige Sindelag skal prøves.

Nørhønd (D. K.) takkede Udenrigsministeren for hans fyldestgørende Redegørelse for de Forhandlinger, der havde fundet Sted om det sydslesvigske Spørgsmaal. Men samtidig ønskede han at tage denne Redegørelse som Udgangspunkt for et Haab om, at man kunde faa Debatten om Sydslesvig ført paa det Grundlag, hvor den virkelig hørte hjemme. Ikke mindst efter Udenrigsministerens Redegørelse ved denne Lejlighed laa Situationen saadan, at alle, der vilde se, var klar over Realiteterne i denne Sag. »Det, som er dunkelt, det, som er uklart, er Regeringens Stilling. Den bringer et Usikkerhedsmoment ind, som giver hele Debatten om Sydslesvig dens noget voldsomme Karakter.«